

АБОНАМЕНТЪ:

За България } год. 20 л.
6 м. 12 л.

За странство . 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 358.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народенъ съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

в „ДОБРУДЖА“ — вложка
„Черна Дюмина“ № 5.

Излиза
сряда и събота.

Вжоденъ не се връща.

Д-ръ И. С. П.

Дунавъ като естествена граница

(По поводъ спора за Банатъ и Добруджа).

Не веднъжъ при защитата на българската кауза въ Добруджа е поддържано отъ наша страна, че Дунавъ е естествената граница между ромъни и българи. Повдигането отъ българска страна на каквито и да било териториални претенции на сѣверъ отъ Дунава се е считало винаги за абсурдъ и никому не е минавало прѣвъ ума подобна мисль, дори и при най-големитѣ успѣхи на българското оръжие, при все, че въ Вѣшко живѣятъ не малко българи изъ градоветѣ и селата. Но едновременно ние сме настоявали, че прѣминаването Дунава отъ страна на Ромъния означава нахлѣване въ етническитѣ прѣдѣли на българското плѣме и по тоя начинъ то е начало на вѣдни и продължителни конфликти. Събитията отъ 1913 и 1916 година сж въ тая смисль неизбежно и логично слѣдствие на грѣшката, сторена отъ ромънитѣ въ 1878 година, когато, подъ увѣщанието на германската политика, прѣминаха етническата и географическа граница, която създава Дунава и се установиха въ Добруджа.

Ние сме доволни сега да видимъ поддържана сжщата тая теза отъ ромънска страна въ спора за Банатъ. И най-силниятъ аргументъ въ полза на ромънитѣ е може би именно тоя, за който тѣ не обичатъ да говорятъ никакъ, когато е думата за Добруджа.

Въ едно интервю, дадено на парижкитѣ „Le Journal“, министъръ-прѣседателътъ г. Брѣтиану заявява, че „за да бжде Ромъния въ състояние да играе ролята на усмиритель (le rôle de grande puissance modératrice), трѣбва и стабилна географическа граница. Тая граница сжествува. Това е Дунавъ, рѣка широка 200 метра, по непрѣброима отъ Рейнъ, защото по едно продължение отъ 1200 км. нѣма, освѣнъ два моста. И понеже около 150,000 славяни сж минали нѣкога си тази естествена прѣграда и сж се установили въ Банатъ, говори се да се раздѣли тази територия по на половина. Така начертаната граница ще бжде изкуствена, слаба и несигурна... Ще започне на Дунава грѣшката, сторена прѣди хиляда години на Рейнъ, когато при разпадането на империята на Крла Великий д-пустна се, щото германско население да създаде царството на Лотаръ по лѣвия брѣгъ на рѣката, която трѣбваше да дѣли германския свѣтъ отъ френско-латинския. По тази причина историята на Европа бѣ за винаги смутена“.

Но по-категорично и ясно е изложението, направено отъ ромънска страна прѣдъ мирната конференция въ защита на искането за Банатъ. Ще възпроизведемъ отъ него нѣколко пасажа, за да не измѣнимъ тѣх-

ния смисль (Текста е заетъ отъ в. „Избѣнда“, отъ 21 май т. г.):

„Рѣкитѣ, които обграждатъ Банатъ отъ три страни (Мурешъ, Тиса и Дунавъ), съставляватъ една естествена граница, която заобикаля една равнинна област на западъ и една планинска област на изтокъ, тѣсно свързани помежду си.“

„На аргумента, че е необходимо да се остави прѣдъ Бѣлградъ една зона за защита, отговаря се съ задължението, поето отъ Ромъния въ договора отъ 1916 съ съюзнитѣ сили, да остави безъ военни строежи и безъ гарнизонъ една цѣла зона прѣдъ сегашната сръбска граница. Отъ дефанзивна гледна точка, тази гаранция е достатъчна. Напротивъ, установяването на лѣвия брѣгъ на Дунава на една защитителна зона би съставлявало едно истинско прѣдмостово укрѣпление, т. е. една военна организация повече нападателна, отколкото отбранителна. Ромънското правителство отъ глѣда, че веднажъ прѣминава Дунавъ, веднажъ установено едно прѣдмостово укрѣпление на другия брѣгъ, ежедневно ще се наложатъ все по-големи териториални разширения въ това направление, повече като една политическа и економическа необходимостъ. Тогава ще се създаватъ конфликти безъ възможностъ за мирно разрѣшение около по-малко или повече условнитѣ граници. Ако се прѣмине границата на Дунава, единствената която е естествена, не ще може вече да се наложи нито една граница и произволно ще да се прѣминава отъ една къмъ друга.“

„Ако се отстъпи на Сърбия една граница отъ тѣкъ Дунава, съ цѣль да се обезпечи на тая държава една претендируема етнографическа граница, не ще се достигне, освѣнъ до економическа дезорганизация, до прѣрѣване на развитието на цѣла една област и до перспективата на бъдеща стѣлкновение“.

Не би могло съ по-голяма убѣдителностъ да се докаже правотата на ромънското искане за цѣлия Банатъ. Но едновременно тая логика налага едно тождествено разрѣшение и на въпроса за бъдещата сѣдба на Добруджа, защото онова, което за Банатъ е само дедукция или прѣдположение, то за Добруджа е вече фактъ: тамъ конфликтитѣ сжществуватъ още отъ самия день, когато Берлинскитѣ конгресъ е произнесълъ своето пристрастно рѣшение.

Прѣди да свършимъ, нека припомнимъ, че изложеното по-горѣ ромънско гледище за Дунава като етническа граница между сѣрби, ромъни и българи е развито и въ една кореспонденция отъ Букурещъ до в. „Temps“, помѣстена въ брой 21130

отъ 15 май т. г. „Капиталната политическа грѣшка, която конференцията е направила, въ очитѣ на ромънитѣ е тази, че въпроса за Банатъ е разгледанъ въ една изкуствена изолация, докато той е само едно звѣно въ цѣлостта на дунавския въпросъ.“

„Съ единъ видъ мѣлчаливъ договоръ, създаденъ върху необходимостта на добри национални отношения, Дунавъ до сега е билъ считанъ за естествената граница, която трѣбва да дѣли Сърбия, Ромъния и Бѣлгария, поне до лѣжия на Добруджа (при Силистра, бѣл. ред. „Добруджа“). Тази догма бѣше единъ видъ постоянна опорна точка въ калайдоскопа на балканската политика. Българитѣ не мислѣха да достигнатъ островчестата отъ тѣхната раса, разпрѣснати на сѣверъ отъ рѣката. Отъ своя страна, ромънитѣ оставяха на България около 80,000 ромъни, застанали на дѣския брѣгъ, на българска земя. Нѣщо повече, тѣ се въздържаха, отъ грижи за доброто сѣдство, отъ всѣка пропаганда въ вжтрѣшността на компактни ромънски блокъ, който населява областта на Тимокъ, въ сръбска територия, но въ прѣко съприкосновение съ ромънската територия. Традиционнитѣ приятелски отношения на Ромъния съ Сърбия почиваха върху политическата роля, която двата народи възлагаха на Дунава. Тоя дълбокъ ровъ, като ги раздѣляше, правѣше невъзможно всѣко търкане помежду имъ.“

„Този елементъ на порядѣкъ и стабилностъ сега прѣдлагатъ да изчезне, като разкъсатъ Банатъ на два... Балканскитѣ безпорядѣкъ, който до сега се бѣше спрѣлъ на югъ отъ Дунава, ще прѣмине вече неговия брѣгъ. Въ скоро вѣрме това ще означава сигурна война между ромъни и югославяни“.

Изключена уговорката, която букурещкитѣ кореспондентъ прави за завиката на Дунава при Силистра, и която е напълно произволна, всичко отъ цѣлата тази аргументация може да бжде приложена, съ много повече право, въ спора за Добруджа.

Въ нашия случай има и съображения, които си нѣматъ мѣстото въ спора между сѣрби и ромъни. Но тѣй като нашата цѣль бѣше само да възпроизведемъ отъ ромънската аргументация за Банатъ онова, което е приложимо за Добруджа, то оставяме за други пътъ да разгледаме онѣзи съображения, които налагатъ, щото ромънитѣ да владѣятъ единия, а ние другия брѣгъ на Дунава.

Българската опасностъ.

Подъ това заглавие „Импарналь Сюизъ“ обнародва слѣдната статия:

„Въ това вѣрме, когато ромънитѣ сж обърнали вниманието си на сѣверъ и западъ, една опасностъ бди на тѣхната южна граница, именно откъмъ Добруджа. Българитѣ по своя навикъ сж готови да забиятъ нокти въ гърба на своитѣ балкански сѣдѣли“.

Колкото се отнася до забиване нокти въ гърба, командантътъ дѣо Сиврино не може да не знае, че това извършиха именно сѣдѣнитѣ на България по отношение на послѣдната. Трѣбва ли да се напомня за сключени прѣзъ май — юни 1913 год. слюзъ между Сърбия и Гърция срѣщу България и ромънското нашествие отъ 1913 год. въ България, когато послѣдната бѣше ангажирана другадъ? Нима г. Сиврино забравя за грѣцкото нахлѣване въ Сърбия станало година слѣдъ това?

„Но, продължава г. Сиврино, възразяватъ, че опасността нѣма защо да ни ужасява, щомъ България биде обезоръжена, съгласно примирieto отъ миналия октомври. Това е голѣмо заблуждение, понеже българскитѣ войници се завърнаха по домоветѣ си съ своето оръжие и нѣколко дена само сж достатъчни за да се мобилизиратъ отново“.

Тѣзи думи сж чисто и просто тенденциозни. Тѣ не могатъ да убѣдятъ никого, тѣй като българската армия не е милиционна като швейцарската. Българскитѣ войници никога не отнася оръжието си въ дома си.

Ние трѣбва да констатираме още веднъжъ, че въ Франция много отъ хората не си даватъ смѣтка, колко много се прѣчи чрѣзъ подобно подозрѣние на широката врата за проникване френското влияние на близкия изтокъ. Нѣма на изтокъ по-голямъ почитател на Франция отъ България. Надѣваме се, че всички ония, които искрено желаятъ да видятъ двѣтѣ страни свързани съ прѣдшнитѣ традиционни връзки на добро приятелство, ще обединятъ усилията си противъ поставянето въ опасностъ политическитѣ и стопански интереси на Франция въ България отъ извѣстни хора, които, правейки политика, не знаятъ друго, освѣнъ своя глѣвъ.

Ромъно-българскитѣ отношения.

Ромънскитѣ вѣстници отъ нѣколко дена помѣстватъ кореспонденции върху положението въ България, които правятъ впечатление по своя въздържанъ тонъ. Изглежда като че ли съ това тѣ искатъ да създадатъ една атмосфера на примирителностъ.

Ние сме доволни да констатираме подобно настроение въ ромънската преса; но, като знаемъ колко тя е непостоянна въ своитѣ чувства и какъ е готова при прѣвъ случай да започне наново цѣла буря отъ прѣлизвикателства срѣщу насъ, запазваме си правото да бждемъ малко скептични спрѣмо това ново настроение.

Въ рѣцѣтъ на „ромънското правосѣдие“.

„Универсулъ“ съобщава, че военниятъ сѣдъ отъ Браила води слѣдствие противъ Г. Колевъ, Гр. Иоргу, Стоянъ Иаанъ, Добринъ Колевъ, Владинъ Танковъ, Иванъ Горджу и Гр. Горджу, обвинени че сж извършили слѣдъ изпразването на Тутраканъ отъ ромънската войска, страшни звѣрства противъ ромънскитѣ войници, попаднали въ тѣхни рѣцѣ, като имъ огрѣзали рѣцѣтъ, краката, ушитѣ, езика и пр.

Ако това е вѣрно, тия хора заслужаватъ най-строга наказание, каквито и да сж тѣ. Но, като знаемъ какво е настроението на ромънитѣ, като си припомяне ония звѣрства, които тѣ вършеха изъ цѣла Добруджа при отстъплението си и сегашния имъ тероръ и като знаемъ, че за тѣхъ нѣма прѣстѣпление, което да не припишатъ на българитѣ, ние се боимъ за сѣдбата на тия хора.

ЖИВОТЪТЪ ВЪ ДОБРУДЖА.

Куртбунарска околия.

с. Саидефакж. От прѣди два мѣсеца е арестуванъ Стоянъ Шоповъ, на когото ромжиската полиция, въпреки всѣко право и справедливостъ, заграби цялото му стадо овце. Ромжискитѣ жандарми му поискали 4000 лв., за да го освободятъ. Той платилъ исканата сума, но пакъ не го освободили, защото билъ заможенъ и могълъ да плати още нѣщо. Сега му искатъ още 10,000 лв. Понеже той отказва да брой тая сума, държатъ го още въ силнстренския затворъ и всѣки день го изгезаватъ.

Ромжиски стражари нападнали нощъ дома на Изетъ Исмаиловъ и, слѣдъ като изплашили и малтретирали сѣмейството му, взели отъ домакина 2000 лв., за да не го арестуватъ, но пакъ го арестуваха. Отвлѣкли му стадото, което брояло 100 овце, макаръ че той ги притежавалъ отъ прѣди 12 години. Овцетѣ на Изетъ, както и тия на Шоповъ, били раздадени на ромжии, дошли слѣдъ реокупацията ни отъ Ромжии, за да сътрудничатъ на ромжиската полиция.

Ахметъ Изетовъ е арестуванъ и битъ до полуда, защото той, заедно съ баща си, отишълъ въ едно село въ България, за да нагледава имотитѣ, които притежава тамъ. Взели му 3000 лв., но не го освободили. Отъ бащата и сина искали още 8000 лв. Понеже не могатъ да броятъ тая сума, и двамата сѣ още въ силнстренския затворъ.

Борисъ Христовъ е арестуванъ и битъ до смъртъ, защото не искалъ да имъ даде кравата си. Взели му 4000 лв., но и до днесъ не го освобождаватъ, защото могълъ да плати повече. Сега му искатъ 12,000 лева, за да го освободятъ отъ затвора.

Абдурахманъ Ахмедовъ е арестуванъ, битъ до смъртъ и откаранъ нѣкъдѣ, защото, когато му били откраднати воловетѣ отъ ромжиски пришълци, се оплакалъ на ромжиската полиция. Последната, за да не се вдига шумъ около тая кражба, арестувала ограбения турчинъ и му взела 2000 лв.

Жандармитѣ въ това село устройватъ всѣки день пиршества, които се заплащатъ отъ рушвети, събирани отъ населението, което, за да може да гледа спокойно полската си работа, е принудено да дава всичко, което му искатъ.

с. Каликадж. На 10 априлъ горскиятъ стражаръ отъ това село, за да изтрѣгне пари, е скроилъ нѣкакво обвинение противъ Шабанъ Муртазаолу. Понеже Шабанъ нѣмалъ пари, горскиятъ насочилъ ловджийската си пушка въ гърдитѣ му и стрѣлялъ. Съимитѣ се набили въ тѣлото на нещастника, и той сега е на смъртно легло. Слѣдъ това шефътъ на полицията и нѣколко стражари нападнали дома му нощъ, счупили вратата, изплашили дѣцата му, вързали тежко ранения Шабанъ и прѣдъ очитѣ му мърсували съ жена му. Ранениятъ на дру-

гия день билъ откаранъ въ Добричъ. Английскитѣ власти разслѣдвали случката и наредили да се даде медицинска помощъ на пострадалия. Провиненитѣ полиция, обаче, и до днесъ се разхождатъ спокойно изъ селото и вършатъ безнаказано своитѣ безчинства.

Напоследъкъ тѣ устроили въ селото шантанъ, въ който насилствено откарватъ калѣни до имъ играатъ полуголи кочекъ. Тѣ всѣки день изтрѣгватъ пари отъ турското население, за да подържатъ своя шантанъ. Турското население не е навикнало на такива мърсотии и всѣки день отчаяно пиши и вика за помощъ. Ромжискитѣ полици сѣ прибрали при себе си единъ турчинъ отъ селото, нѣкой си Чавдаръ Бейтула, който имъ сводничи. Чавдаръ Бейтула сега тамъ е сжщински бей, на когото всѣки турчинъ е длъженъ селямъ да дава и да му изпълнява най-гнуснитѣ прищѣпки.

На 17 априлъ горскиятъ стражаръ, слѣдъ като се напилъ въ шантана, излѣзълъ по пжтищата, за да събирагъ пари отъ минувачитѣ-турци. Отъ Юсменъ ходжа Исмаиловъ, слѣдъ като го набили, взели му 100 лв.; отъ Исмаиловъ Ибрамулу — 80 лв.; отъ Кара Али — 60 лв. и една крина жито, която носѣлъ на воденицага, за да си смеле брашно.

с. Авдула. Горскиятъ стражаръ дѣйствува въ пълно съгласие съ полицията и прѣдъ нищо не се спира, за да ограби населението. За да изтрѣгва пари, всѣки день спира добитъка и не го пуща на паша въ общинската мера. Който не даде пари, бива битъ и добитъка му не се пуща на паша.

Нѣщо повече: за да позволи пащата на селскитѣ овце и кози, вземалъ е на всѣки 10 овце или кози по лѣвъ за себе си. Така тоя стражаръ се е сдобилъ съ повече отъ 100 овце и кози. Той залавя всѣка кола, която минава по пжтя прѣзъ гората, и докато не му се броятъ 100 лв., не я освобождава. Ималъ нужда отъ бобъ и жито. Заплашва селянитѣ, че ако не събератъ 30 кгр. жито и 40 кгр. бобъ, на никого не ще позволи да излѣзе на работа. Селянитѣ нѣма що да правятъ — даватъ каквото имъ се поиска. На сжщия горски му се пощѣло да търгува съ гасъ. Хаѣца Хасана Татаръ, набива го добръ и го накарва да въртѣне каруцата си и да му докара 300 кгр. гасъ отъ Силистра. Не стига дѣто Хасанъ е билъ битъ и заставенъ да изгуби три дни отъ работата си, но и слѣдъ завръщането си билъ заставенъ да брой 300 лв. рушветъ на горския, защото пжтувалъ до Силистра безъ позволение отъ шефа на полицията.

На горския стражаръ се видѣлъ недостатъченъ рушветъ, събранъ отъ Авдула, та на 12 априлъ приbralъ отъ полето всичкия добитъкъ на с. Соу-

джукъ и го откаралъ въ първото село. Взелъ по 10 лв. на добитъкъ, за да го освободи.

Ромжискиятъ учител въ Авдула намислилъ другъ начинъ за да се обогати. Взима съ помощта на полицията за своя квартира бакалския дюкянъ на Найденъ Хайлаковъ, изпжжда оттамъ последния, продава стоката му и прибира паритѣ.

с. Арабджи. На 9 май ромжиски жандарми залавятъ жителя Димитъръ Нейковъ, връзватъ му ржцѣтъ, набиватъ го до смъртъ и го откарватъ не-известно гдѣ, защото Нейковъ билъ ходилъ по сѣсѣлнитѣ села да търси добитъка си, който прѣди нѣколко дни му откраднали.

На Проданъ Каракашевъ е откаранъ добитъка въ вжтрѣшността на Ромжия, понеже Каракашевъ прѣзъ вѣме на българската окупация билъ български кметъ.

с. Кара-Пелишъ. На 26 априлъ полицейскиятъ шефъ повикалъ селския караулъ въ секцията, за да пзи затворници-българи. Караулътъ билъ до това вѣме на постове изъ селото. На другия день свиква всички отъ караула, арестува ги и започва да ги бие подъ прѣдлогъ, че напуснали постоветѣ си. Казали му, че били повикани отъ самия него. Тогава почналъ да ги бие още повече.

На 30 априлъ горскиятъ стражаръ искарева 12 плуга, за да му оратъ и сѣятъ на ниви отнетъ отъ мѣстни жители. Сжщиятъ взелъ по 1 крина жито отъ жителитѣ на околнитѣ села и ги пушалъ да сѣкатъ дърва, дѣто искатъ, въ общинскитѣ и училищнитѣ гори на това село.

с. Акбунаръ. На 12 май горскиятъ стражаръ приbralъ отъ паша всички селски овце и кози и, за да ги освободи, взелъ отъ стопанитѣ имъ по 5 лв. на добитъкъ.

На 27 априлъ 70-годишниятъ дѣдо Марко пжтувалъ отъ с. Османъ-Факж за с. Кючукъ-Акбунаръ. По пжтя го срѣщнали трима стражари, които, слѣдъ като го обискали, му взели 500 лв. и го освободили.

Ромжискиятъ околийски началникъ отъ Куртбунаръ билъ принуденъ поради многото оплаквания на жителитѣ отъ с. Акбунаръ да арестува нотариъ. При обиска му намѣрилъ у него 13,000 лева взети отъ рушветъ.

с. Караджаатъ. Горскиятъ стражаръ въ Караджаатъ събралъ всичкия едѣръ и дребенъ добитъкъ и не го пушалъ на паша, докато стопанитѣ не му броили по 10 лева за едѣръ добитъкъ. Слѣдъ нѣколко дни стражарътъ пакъ направилъ сжщото и поискалъ отново да му платятъ по 20 лв. и 2 кгр. вълна за овца и 20 лв. за едѣръ добитъкъ.

с. Екинджикъ. На 25 априлъ горскиятъ стражаръ срѣщналъ на пжтя

Иванъ Минчеръ и защото въ колата му имало брадва, пукналъ главата му на нѣколко мѣста. Минчеръ отишълъ да се оплаче на полицейския шефъ, но последниятъ го набилъ и го изпѣдилъ.

с. Арамдаджа. Полицейскиятъ шефъ конфискувалъ брашното на жителитѣ отъ селото, които отишли да мелятъ на близкитѣ селски воденици съ позволение отъ общинскитѣ власти. Конфискуваното брашно било продадено и полученитѣ пари били подѣлени между жандармитѣ.

с. Кеседжикъ. Слѣдъ като българскитѣ учители привършили учебната година и произвели, изпитъ, въ селото пристигнали ромжиски учители, изгонени отъ Бесарабия отъ болшевикитѣ. Тѣ поискали да събератъ ученицитѣ, които сѣ въ ваканция и сега помагатъ въ полската работа на родителитѣ си. Ни едно дѣте не отишло. Ромжискитѣ учители наложили голѣми глоби и съ помощта на полицията ги събрали.

с. Улуклий. Прѣди мѣсецъ били арестувани много жители отъ селото, безъ каквито и да е мотиви. Тия хора били освободени, слѣдъ като ромжиската полиция имъ взела голѣми рушвети. Отъ Курти Добревъ взели 2000 лева, отъ братя Тодоръ и Недю Стоиновъ по 1200 лв., отъ братя Христо и Недѣлчо Стоиновъ по 1000 лв., отъ Петъръ Ивановъ Молишиевъ 500 лв., отъ Недѣлчо и Димо Николови по 600 лв.

На 1 юни пжтувалъ отъ с. Трулчуларъ за с. Улуклий Стефанъ Радановъ отъ последното село съ сина си Пано Радановъ. Ромжиски стражари ги заловили и ги откарали въ затвора въ с. Киликадж. Слѣдъ като ги държали два дни арестувани, на 3 юни ги полкарали къмъ с. Шайларъ. По пжтя въ гората стражаритѣ стрѣляли върху стария Стефанъ Радановъ и го убили. Синъ му успѣлъ да се изтрѣгне отъ паланитѣ и избѣгалъ.

Куртбунаръ. Слѣдъ освобождението отъ ромжиското иго прѣзъ 1916 г., жителитѣ отъ гр. Куртбунаръ и околията взели инициатива да издигнатъ паметникъ на загиналитѣ български кавалеристи при освобождението на града. Мѣстото, дѣто сѣ погребани загиналитѣ герои, било оградено. Сега ромжискитѣ стражари затварятъ всѣки тамъ свини и се гаврятъ по най-циниченъ начинъ съ гробоветѣ на българскитѣ войници. Възмутено отъ това дръзко светотатство, населението нѣколко пжти е напомняло на ромжискитѣ стражари да прѣкратятъ прѣдизвикателствата и гавритѣ си. Ромжискитѣ власти отговаряли на тия напомнявания съ най-мърсени псувани и закани по адресъ на всичко българско.

БОЯНЪ СТЕФАНОВЪ

АДВОКАТЪ въ гр. Русе

защитава дѣла прѣдъ всички граждански и военни сждилища въ Царството. Писалище, ул. „Николаевска“ № 35. Телефонъ № 263.

Писма до Родакципта.

Обезлюдяването на с. Антимово — Тутраканско.

с. Заветъ, юни.

Селото носи името на първиятъ бѣл. екзархъ Антимъ. Родителитѣ на днешнитѣ обитатели на с. Антимово сѣ били съвършеници на народнитѣ движения прѣзъ вѣмето на покойния екзархъ и мнозина — ученици на политическитѣ и духовни водители отъ вѣме на църковнитѣ и политически борби за освобождението ни.

Жителитѣ на с. Антимово сѣ пришелци отъ с. с. Каваклий и Енидже-Лозенградско. Първата имъ грижа била да си съградятъ народенъ храмъ — училище. Още прѣзъ 1885 год. (само 5 години слѣдъ настаняването имъ) въздигатъ ново училище, градено по планъ и отговаряше на тогавашнитѣ гигиенически и педагогически изисквания.

Селянитѣ на Антимово скоро се повдигнаха въ материално и културно отношение, защото бѣха трудолюбиви и възприемчиви. Тѣ създадоха: взаимно спомогателна каса, читалище и кооперативенъ магазинъ. И това ги въздигна прѣдъ околнитѣ български села, на които жителитѣ се мѣчаха да имъ подражаватъ. При такова положение на селото го завари ромжиската окупация прѣзъ 1913 година.

Прѣзъ есенята на 1913 г. 30 сѣмейства колонисти се настаниха насилствено отъ властта изъ кжцитѣ на антимовчени и заставиха мнозина да напуснатъ още тогава селото. Властта веднага разпарцелира хубавитѣ пасбища на селото и ги разладе на колониститѣ. Но тогава ромжиската администрация не можа да пропѣди много отъ жителитѣ на Антимово. Днесъ, обаче, въпроса за обезлюдяването на селото е рѣшенъ да стане на всѣка цѣна.

Ето фактитѣ:

До 18 декември 1918 год. селото Антимово броеше 120 (сто двадесетъ)

български домакинства — нито едно турско или отъ друга народност — съ 735 жители. Отъ тия домакинства сега (когато пиша тия редове) сѣ останали „работни“ мжжии ржцѣ въ селото само слѣднитѣ лица: Кост. Котковъ—45 г., Стоянъ Котковъ—55 г., Иванъ Кузмановъ—75 г., Киро Стояновъ—30 год., Стерю Димитровъ—75 г., Георги Димовъ—70 г., Василь Тодоровъ—75 г., Георги Илиевъ—80 г., Яни Димовъ—80 г., съ двѣ сакати дѣца по на 20 и 25 год., Трифонъ Шанговъ—40 год., Георги Пѣевъ—42 г., Иванъ Кацаровъ—75 г., Димитъръ Атанасовъ—75 год., Христо Костантиновъ—45 г., Христо Ивановъ—42 г., Георги Атанасовъ—80 г., Тодоръ Маджаровъ—80 г., Сакатъ Димитровъ глухо-нѣмъ—45 г., Георги Димитровъ—75 г., Георги Димитровъ глухо-нѣмъ—45 г., Параскевъ Ивановъ—80 г., Димитъръ Стояновъ—55 г., Илия Костовъ—65 г. Димитъръ Аначовъ—80 г., на когото ромжнитѣ отъ бой поврѣдиха очитѣ и днесъ е слѣпъ и Иванъ Ивановъ—50 г., крайно бѣденъ.

Ето г-нѣ редакторе, тѣзи 25 души сѣ хората „работницитѣ“ въ с. Антимово, които ще обработватъ 12,000 декара работна площъ. Всичко младо и способно за работа мжжко население отъ Антимово е изпѣдено: едни, че сѣ били български поданици, други — „доброволно избѣгали“, трети — „крадци“, четвърти — „войници въ ром. армия“ и затова избѣгали и пр. пр. За всички тѣзи млади синове на с. Антимово сѣ затворени вратата на кжцитѣ, въ които сѣ се родили и отхранили. Тѣзи млади и жизнерадостни синове, глави на 95 сѣмейства, се скитатъ днесъ немили-недраги изъ крайграничитѣ села и съ своето окжсано облѣкло привлечатъ вниманието на пжтника. Това сѣ нещастницитѣ, които, рамо до рамо съ своитѣ братя по оржие, прѣбродиха балкани и равнини и дочакаха да видятъ тѣхнитѣ домове съ нещастнитѣ имъ сѣмейства да сѣ подъ „закрилата“ на влаха.

Потресающа е картината, която днесъ прѣдставлява с. Антимово: нѣма весе-

Положението.

Дължимъ да констатираме единъ страненъ фактъ. До като ромжнскиятъ печатъ и ромжнското правителство понижиха тона по отношение на България и даватъ да се разбере, че Ромжния е склонна да влѣзе въ разговори по спорните между нея и България въпроси, ромжнската полиция въ Добруджа засилава наново своя тероръ въ Добруджа.

На какво се дължи това двойствено поведение?

Ние не педнѣжъ сме отбѣлѣзвали, че ромжнскиятъ понятии за международни отношения не се сподѣлятъ отъ никоя държава въ свѣта, съ изключение може би на Гърция и Сърбия. Въ днешния моментъ, обаче, това поведение не може да се характеризира само като недоволно. Въ днешния моментъ, когато е вече ясно, че условия за единъ миръ трѣбва да се търсятъ не само въ отношенията между държавитѣ, но и въ отношенията между народитѣ, поведението на ромжнската властъ създава настроение, което може да има печални послѣдствия за бъдещитѣ добросъседски отношения между двѣтѣ страни.

Българското правителство е показано да избере своитѣ делегати за конференцията. Прѣстои, слѣдователно, да се рѣшава сѣдбата на България.

Какво ще рѣшаватъ въ Парижъ, ние не знаемъ; ние сме наклонни, обаче, да бждемъ оптимисти слѣдъ декларациитѣ на Уилсона, че народитѣ и провинциитѣ не могатъ да служатъ, като срдство за развѣна и за уреждане на междудържавни смѣтки. Все пакъ, обаче, ние дължимъ да отбѣлѣжимъ, че онова, което се допусна на ромжнската полиция да върши въ Добруджа, че е отъ естество да ни вдѣхне пълна утвърденостъ, че е настѣпилъ вѣкътъ на правдата и справедливостта.

Вжтрѣшното положение на Ромжния е неустойчиво. Изглежда, че „Велика Ромжния“ върши стремглаво по пътя на нѣкогашната „Велика Русия“ и може да загине отъ собствената си лакомия.

Слѣдъ като стана ясно, че проектътъ за договора съ Турция ще бжде реализиранъ изцѣло, трѣбва да очакваме, че и проекта за разрѣшението на Балканския въпросъ ще постигне сѣщата участъ. Изглежда, че грѣшкитѣ на миналото ще се повторятъ и Балканитѣ въ бждеще пакъ ще смущаватъ свѣтовния миръ. Това е тѣй, защото нашитѣ съеди си оставатъ днесъ сѣщитѣ, каквито бѣха прѣзъ 1913 г. въ Букурещъ, а Европа и днесъ толкова се застъпва за своя авторитетъ, колкото се застъпва слѣдъ лондонската и петроградската конференции.

Такова е впечатлението. Това, обаче, не значи, че въ 12 часа парижката конференция може да намѣри отдавна търсения спасителенъ изходъ, толкова повече, че не заинтересованитѣ чуж-

денци и международнитѣ договори сѣ го начѣртали и той не е тайна за просвѣтенитѣ умове на ония, които днесъ нареждатъ сѣдбинитѣ на свѣта.

Българскиятъ печатъ за Добруджа.

Положението въ сѣверна Добруджа.

В. „Заря“, подъ заглавие „Терорътъ въ Добруджа“ прѣдава разказа на единъ избѣгалъ кюстенджанецъ.

Вѣстникътъ пише:

„Непоносимиятъ режимъ въ сѣверна и южна Добруджа продължава. Подолу прѣдаваме разказа на единъ интелигентенъ бѣжанецъ отъ Кюстенджа, който описва живота на българитѣ въ най-черни краски. Слѣдъ мжчителното бѣгство той се отплѣзналъ отъ ромжнската инквизиция, добралъ се до границата, която успѣлъ да прѣмине слѣдъ като броятъ 300 лв. на ромжн. стража.

„Въ Добруджа положението сега е плачевно. Азъ, може би, съмъ послѣдния интелигентенъ българинъ отъ Кюстенджа, който успѣ да се измъкне отъ ржцѣтъ на угнетителитѣ. Ромжнската администрация има свободна ржка, както казватъ самитѣ тѣ, да вземе всичко за сигурността на страната. Въ Добруджа, както и въ цѣла Ромжния, е военно положение. Всички арестувани българи сѣ затворени въ Кюстенджа и оттамъ ги прѣнасятъ прѣвъ военнитѣ сѣдницища въ Галацъ и Браила. Всѣки, който е билъ на разположението на българитѣ, ония, които сѣ давали свѣдѣния на властитѣ за каквото и да е, или сѣ доставили храна и облѣкло на българскитѣ войници, въобщо всѣки, който е идвалъ въ контактъ съ българскитѣ военни и граждански власти, всички сега сѣ затворени, за да ги сѣдятъ въ Галацъ или Браила. Напр., лично азъ лежахъ 4 мѣсеци въ затвора отъ 20 декември до 8 априлъ. Вслѣствие нашитѣ протести прѣдъ англичанитѣ или френцитѣ, ромжнското правителство, подъ прѣдлогъ да оправдае тия своеволия на ромжнската администрация, назначи една комисия въ Кюстенджа, която се състои отъ окръжния управителъ, коменданта на гарнизона, прѣдседателя на сѣда, ромжнския архиепископски намѣстникъ, окръжния училищенъ инспекторъ и кмета.

Прѣзъ тая комисия ще минатъ и дадатъ отчетъ за дѣйността си всички чиновници, които сѣ останали прѣзъ окупацията, и, както бѣ оповѣстено, всѣки гражданинъ, който има да каже нѣщо противъ единъ чиновникъ, или който е пострадалъ, е длъженъ въ 20 дни да даде писмени обяснения прѣдъ тая комисия, която има право да тегли подъ отговорностъ и, ако намѣри обвинението отъ своя „компетентностъ“, да сѣди en quatre уеи или да изпраща обвинения прѣдъ военния сѣдъ.

Най-напрѣдъ сѣ извикани българскитѣ свещеници. На 28 май бѣхъ повиканъ да дамъ отчетъ за дѣйността си като свещеникъ и посочихъ документа за оправдаването ми отъ сѣда; тѣ ми казаха:

„Военитѣ сѣдъ ви е сѣдилъ като ромжнски гражданинъ, а сега трѣбва да дадете отчетъ като свещеникъ!“ Азъ съмъ свършилъ ромжнската духовна академия. На 4 юни щѣхъ да бжда сѣденъ като учителъ и директоръ на бъл-

гарската гимназия. Обвиненията сѣ много и безъ значение, но главно ме обвиняватъ, защо не съмъ въвелъ ромжнския езикъ и изучаването на всички учебни дисциплини на ромжнски езикъ прѣзъ вѣрме на българската окупация. Обвинихъ имъ, че не съмъ въвелъ ромжнския езикъ, както не съмъ въвелъ японския, китайския и други езици и защото не можехъ да вървя противъ наредбитѣ на своето началство.

„Ти като ромжнски възпитаникъ, възразиха ми тѣ, трѣбваше да знаешъ, че окупацията е вѣрменна. Ти си приелъ служба отъ неприятеля, участвувал си въ българския конгресъ!“

Затворени сѣ всички участвуващи въ първия добруджански съборъ и прѣдседателитѣ на мѣст. районни комитети.

Ромжнитѣ за испания отъ България плебисцитъ.

„Винторулъ“ резюмира нотата, съ която българското правителство иска плебисцитъ въ територитѣ, които „въ българската столица се считатъ за спорни“. Българитѣ искатъ, казва „Винторулъ“, единъ плебисцитъ, който не считаха необходимъ тогава, когато разчитаха да наложатъ волята си на побѣдителитѣ на Сърбия и Ромжния“. Българитѣ трѣбвало да заплатятъ съ сѣщата монета, като понесатъ сѣдбата на съюзницитѣ си германцитѣ, като приематъ единъ миръ, който нѣма да бжде достатъчно подражание на букурещкия миръ. Българската двойственостъ нѣма право на никакво менажиране и всѣко поведение, което би било и най-малко снисходително спрѣмо България, означавало би повторение на първоначалната грѣшка, която прѣдизвика толкова протести въ Франция.

Изглежда, че Ромжния е съюзница на антантата отъ жажда за завладяване на чужди земи, помъ като говори и днесъ още за миръ на отгъщение и забравя за великитѣ принципи, обявени отъ прѣдседателя Уилсонъ. И тя, която претендира да има права надъ нашата Добруджа, защо толкова негодува при мисълта за плебисцитъ? Бои ли се за чувствата на добруджанското население, което се състои отъ „мюсюлмани, значи ромжни“?

Ромжнитѣ въ тревога.

Не искатъ контрола.

Ромжнскитѣ вѣстници отбѣлѣзватъ като „най-обезпокоително“ известието получено отъ Парижъ, че конференцията на мира искала да наложи на всички малки държави зачитането правата на инороднитѣ малцинства, и имала държостта да си присвои правото, посрѣдствомъ лигата на народитѣ, да контролира зачитането на тия права.

Привеждатъ се всевъзможни аргументи, за да се осигури правото да разполагатъ съ сѣдбата на меншествата, която въ много отъ завзетитѣ области сѣ сѣщински... болшинства. Изглежда дори, че тая въпросъ, особено за ромжнитѣ, има по-голямо значение отъ много други въпроси. Официозътъ цитира подъ надсловъ „правда и равенство за всички“ мнѣнието на прѣдседателя Уилсонъ, споредъ което, всички народи трѣбва да бждатъ равноправни. Понеже

правото на контролъ за зачитането правата на меншествата се признава само по отношение на малкитѣ сили, а великитѣ се изключватъ отъ това задължение, ромжнитѣ се считатъ несправдани.

Това е вече много. Нима е забравено, какъ ромжнитѣ се подиграха съ чл. 23 отъ берлинския договоръ, който налагаше на Ромжния да даде права на еврейтѣ, само защото тоя членъ не прѣдвждалше никаква санкция? Та не виждатъ ли великитѣ сили онова, което се прави по отношение на другоземнитѣ народности въ всички заети отъ ромжнитѣ области?

Думата „равенство“ бивала ли е други пътѣ подложена на по-голяма подигравка?

Военното положение на Украйна.

Александръ Шулгинъ, украински делегатъ на конференцията за мира, е отправилъ до конференцията единъ мемоаръ върху военното положение на Украйна, отъ който правимъ слѣднитѣ извадки:

Прѣзъ януари и февруари 1919 г., т. е. наскоро слѣдъ почването войната между Украйна и сѣвѣтска Русия, украинската армия бѣше принудена да отстъпи прѣдъ противника. Това се обяснява съ слѣднитѣ причини:

1) *Липса на муниции.* Германцитѣ бѣха отнесли почти всички военни материяли, които се намираха въ украинскитѣ складове. Отъ друга страна, Украйна не притежава никакви военни фабрики, когато сѣвѣтска Русия наслѣди отъ царска Русия всички военни фабрики и разполага съ всички видове оружие.

2) *Липса на вѣрме.* Прѣзъ вѣрме на германската окупация на Украйна бѣше забранено да държи повече отъ 10 хиляди войника и, когато Украйна бѣше нападната отъ болшевикитѣ, Петлюра разполагаше само съ нѣколко седмици за да може да организира армията си.

3) *Липса на ефективни.* Войскитѣ на болшевикитѣ бѣха многобройни. Рѣшени да нахлуятъ въ Украйна за да взематъ житото ѝ, сѣвѣтитѣ хетриха стотици хиляди войника и то най-добритѣ си войски. Само въ сѣверна Украйна оперираха най-малко 80,000 болшевики. Срѣщу тѣзи значителни войски Петлюра можеше да противопостави едва 20,000 души.

4) *Разпрѣсване на силитѣ.* Украйна бѣше принудена да воюва срѣщу полскитѣ империалисти. Тя трѣбваше да пазн юго-западната си граница срѣщу една възможна намѣса на Деникинъ, най-сетнѣ украински войски трѣбваше да останатъ въ околността на Одеса, въ който градъ политическото положение бѣше твърдъ комплицирано.

Като слѣствие отъ всичко това Киевъ бѣше взетъ отъ болшевикитѣ.

По-нататъкъ въ мемоара се казва: за да може украинската република да освободи сама територията си и да стане прѣграда за нахлуване на болшевиизма въ Европа, необходимо е съглашенцигъ да дадатъ на украинцитѣ необходимитѣ муниции, да упражнятъ влиянието си върху Полша за спиране империалистичното проникване въ източна Галиция и най-сетнѣ съглашенцигъ да признаятъ независимостта на Украйна, обстоятелство, което ще даде нови морални сили на украинцитѣ.

литѣ и възприемчиви антимовчани да се гордо разхождатъ изъ широкитѣ му улици; нѣма гиздави моми кръшно хоро да внятъ на хорището! Всичко склпо и мило въ Антимово днесъ се газн и тлпчи отъ некадѣрния ромжнецъ! Нивитѣ и ливадитѣ сѣ пусти за стонанитѣ имъ, тѣ ставатъ „притежание“ на нови господари... Днесъ домоветѣ на патристичнитѣ антимовчени съ нещастнитѣ имъ сѣмейства сѣ подъ „закрилата“ на „културна Ромжния“... Отъ тази лотресеща картина на запустѣване не се стрѣска коравото и разбойническо сърце на ромжнския полицай. Плачѣтъ на останалитѣ безъ баща и бащинска грижа дѣца и нещастни майка имъ правятъ удоволствие. И пакъ не сѣ доволни. На 20. IV н. г. обвиняватъ Тодоръ Василевъ 26-год., че ужъ билъ говорилъ на Ахмедъ Мехмедовъ отъ с. Ахматларъ: „Нѣма да се минатъ много дни и българитѣ ще додатъ и си заематъ тѣзи мѣста“. Турчинитѣ веднага съобщава на шефа и се започнало „слѣдствие“... Разкарванията, боитѣ, заканигѣ

не можали да заставятъ Тодора да признае неказани отъ него думи и слѣдъ 5—6-дневно разкарване по Ахматларъ на очна ставка съ турчина и Тутраканъ, го освободили. Тодоръ често повтаря думитѣ: „Догдѣ съмъ живъ ще помня тѣзи дни и, ако ми устроятъ още единъ такъвъ капанъ и не успѣя да избѣгамъ, отъ мене човѣкъ не става“.

На 29. IV н. г. Тодоръ Недѣлчевъ, братовчедъ на Тодоръ Василевъ, на 35 год. си наглеждалъ воловетѣ край селото. Отива при него единъ стражаръ и го подбѣра къмъ секцията. Тамъ му вързватъ ржцѣтъ и го прѣдаватъ на двама стражари да го откаратъ за Силистра. Шефътъ, когато прѣдавалъ „опасния“ човѣкъ на стражаритѣ и запечатания съ въськъ пакетъ, казалъ на всеуслухание: „Пазете добръ този хоцъ, той е единъ отъ прѣдателятѣ на Фронтанъ“. Много добръ се подразбиратъ тѣзи думи, че Тодоръ не трѣбва да стои въ Антимово. Откарали Тодора въ Силистра и го арестували. Стоялъ арестуванъ 5 дни безъ да го е питалъ

нѣкой защо е арестуванъ. Когато е излизалъ отъ селото, били отаѣрзани ржцѣтъ му и така го карали до Силистра. На 6-я день го повръщатъ отъ Силистра обратно за Антимово. Стражаритѣ, като излѣзли отъ града, искали да му вържатъ ржцѣтъ, но нѣкакъ подѣстинали Тодоръ, че ако даде нѣщо, нѣмало да изпита тази жестокостъ. И наистина той освободилъ ржцѣтъ си съ 500 лв. дошълъ въ Антимово и прѣдаденъ повторно на шефа, послѣдниягъ го освободилъ да отиде въ дома си, като го прѣдупрѣдилъ, че „дѣлото“ му не се било гледало, затова да не се отклонява отъ селото. Тодоръ разбралъ всичката тази игра и рѣшава да избѣга въ България, та да запустѣе и неговия домъ.

Че Тодоръ Василевъ не е говорилъ на Ахмедъ Мехмедовъ — ромжски деективъ и че Тодоръ Недѣлчевъ не е бивалъ войникъ въ ромжнската армия — и даже и такъвъ въ българската, го знаатъ и пеленачетата въ Антимово;

знаатъ и самитѣ ромжнски управници въ селото Антимово. На ромжнската администрация е рѣшила да обезлюди окончателно селото Антимово и безпрѣпятствено да го засели съ ромжници отъ вжтрѣшността на чокойска Ромжния.

Пропжденитѣ синове на майка Добруджа, които се скитатъ бездомни изъ прѣдѣлитѣ на Царството, нека сериозно се замислятъ върху полжението на своитѣ огнища и да издигнатъ своя протестъ противъ обезлюдяването на родината имъ. Възвръщането имъ при своитѣ сѣмейства да стане частъ по-скоро. Това, което става днесъ въ Антимово, утрѣ ще се повтори съ всички български села въ родна Добруджа.

Добруджанци, сѣгшете своитѣ редове и искайте правата си, прокламирай въ 14-тѣ точки на великия човѣкъ!

К. Симеоновъ.

ХРОНИКА

Какъв ромжиската полиция си създава работа. На 15 май по обяд жандармският шеф от с. Трупчулар, околия Куртбунарска, задигнал от дома му жителя на сжщото село Йовчо Димитров, 46 год., човък интелигентен и състоятелен, арестувал го веднага въ секцията, изтезавал го и на 6 того изпратил въ гр. Добрич, полъ прѣдлогъ, че билъ шпионинъ. Неговитѣ съселани: Желю Димитровъ, Яни Стойковъ, Василъ Петровъ, Георги Петровъ се опитали заедно съ други съселани да отидатъ въ Добричъ, за да се застъпятъ за освобождението му, понеже е билъ съвсѣмъ невинно арестуванъ, обаче, шефътъ не допусналъ. Той посочва като свидѣтели своитѣ шпиони: Османъ Али хаджи Юмеровъ, Аптола Ямукъ Сайневъ, Иванъ Златевъ и Панаиотъ Урумовъ. Сжщитъ той е посочвалъ за свидѣтели и при изтезаването и прокуждаването и на много още други невинни хора.

Нѣщо, което не става никѣдъ по свѣта. Отъ Добричъ съобщаватъ, че на 5 юни субпрефектътъ надъ Геленджикската околия отива въ с. Енимакле, Добришко, въ мелницата на хаджи Димитър Ганчевъ за да вземе уема. Понеже не намѣрилъ стопанина тамъ, отива въ кръчмата на Димо Георгиевъ, гдѣто намира сина на стопанина, Ганчо х. Димитровъ, върху когото, слѣдъ като си свалилъ мушамата, се нахвърлялъ прѣдъ цѣло село и го прѣбилъ отъ бой. Полумъртва и прѣбитъ бива вдигнатъ Ганчо, но това не задоволило полиция и по разпоредбата на субпрефекта бития билъ арестуванъ, слѣдъ това субпрефектътъ заповѣдалъ да бже откаранъ послѣдователно въ всички общини на околията, за да го биятъ всички шефове. Най-напрѣдъ Ганчо бива откаранъ въ общината на с. Кадиево, дѣто завърски сж го малтретирани и задържали единъ денъ. Послъ го откарватъ въ общината Опанча, гдѣто общо е малтретиранъ грозно. Каква е участва му сега, не се знае.

За какво е пратена ромжиската полиция въ Добруджа. Отъ Балчикъ съобщаватъ, че на 29 май т. г. цѣлата ромжиска полиция, начело съ субпрефекта, се е раздвижила трескаво изъ града и околията да събератъ нѣкакви подписи отъ мусюлманското население. Съ увѣщания и заплашвания сполучили да събератъ едно незначително число подписи отъ нѣколко турци, които сами не знаятъ какво сж подписали.

Прѣдлогъ за арести... На 2 юни е билъ арестуванъ, завърски малтретиранъ и откаранъ неизвѣстно гдѣ жителя отъ село Шабла, Тодоръ Бръчковъ, подъ прѣдлогъ, че въ него се е намѣрилъ български вѣстникъ.

Отвлѣченъ. Отъ Куртбунаръ съобщаватъ, че на 5 юни жителъ отъ село Трупчуларъ Йовчо Димитровъ, 46-год., жененъ съ четири дѣца, е билъ откаранъ неизвѣстно гдѣ, безъ да знае защо.

Тутраканскиятъ главенъ учителъ Петъръ Мавродиновъ, който бѣ откаранъ къмъ края на май въ Силистра, слѣдъ като бѣ прѣстоялъ единъ мѣсець и половина въ тутраканския затворъ, вече билъ откаранъ съ Силистра въ Браила за да го сждатъ.

Специална комисиия по прѣхраната—Варна обявява на населението, че пристигналитъ съ английски паракходъ конци памучни (макари и кълбета марка „Синджиръ“) сж пуснати въ продажба по слѣднитѣ цѣни:

Макари отъ 150 метра по 2.50 лв. броя или дузината 29.10 лева.

Макари отъ 200 ярда по 3 лв. броя или дузината 34.70 лева.

Кълбета отъ 20 грама по 4 лева броя или килограма 198.80 лева.

Тия цѣни сж за продаване на дребно, направо на потребителитъ.

На едро сжщитѣ се продаватъ отъ 150 метра по 23 лева дузината, отъ 200 ярда, по 27 лева и 40 ст. дузината и кълбата отъ 20 грама всѣкакви номера по 158 лева килограма съ 10% печалба за ангросиста плусъ 15% печалба за детайлиста.

Варненската специална комисиия по прѣхраната съобщава, че гоститъ дошли въ града за бани трѣбва сами да се грижатъ за продоволствието си.

Търси се издателъ на единъ томъ отъ повѣсти и разкази изъ живота на поробена Добруджа. Книгата ще бже около 8 печатни коли. Повечето сж печатани като подлистници въ в. „Добруджа“. За споразумѣние се отнесе до Д. Кацевъ, в. „Добруджа“, площ. „Черна Джамия“ № 5.

Книжнина. Получиха се въ редакцията 1 и 2 книга отъ двуседмичното списание „Слънце“, издание на книгоиздателство „Слънце“ подъ уредбата на г-нъ професоръ А. Тодоровъ — Баланъ, В. Ангеловъ, А. Томовъ и В. Добриновъ; послѣдниятъ е и редакторъ на списанието.

Отъ тия двѣ книжки се вижда, че въ списанието ще се застъпватъ отдѣли по литературата, критика, наука и обществени въпроси, третирането на които изглежда, че е повѣрено на вѣщи лица.

Абонаментъ за година 45 лева отдѣлна книжка 2 лева.

Пожелаваме успѣхъ.

Обезщетенията за пострадали въ Добруджа. — Споредъ в. „Фаруль“, започнали сж въ сѣверна Добруджа да раздаватъ аванси срѣщу обезщетенията на пострадали отъ войната. За южна Добруджа нѣма нищо. Когато ромжнитъ опожарятъ цѣли села, когато отвлѣкатъ стъдзата, колята и добитъка на населението, тогава тѣ не вършатъ прѣстъпление. Тѣхното дѣло заслужава похвала, колкото и да бже то жестоко, стига жертвитъ да сж българи или турци.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщ. на Бѣлг. Тел. Агенция).

Движения въ Хърватско.

Римъ, 13 юни. (Радиотелеграма) Съобщаватъ отъ Загребъ, че въ Хърватско се появило силно движение за свикане на едно хърватско учрѣдително събрание, както и за изпращане на една специална хърватска делегация въ парижката мирна конференция.

Въ загребскитѣ затвори сж арестувани 87 души по политически причини; между тѣхъ има 7 бивши депутати. Арестувани сж сжщо и Кузминичъ, Прибичевичъ, Шавецъ, Корникъ и други, обвинени, че сж между подписавшитъ 160,000 души на изпратената до прѣдседателя Уйлсонъ петиция.

Въпросътъ за Фиуме.

Римъ, 13 юни. Въ парижкитѣ кръгове аладѣ извѣстенъ песимизмъ относително въпроса за Фиуме. Кореспондентътъ на „Морнингъ Постъ“ въ особеностъ изтъква произведеното впечатление отъ факта, че, тѣмко когато фактически се постигна едно споразумѣние по този въпросъ, юго-славиятъ, подкрѣпени отъ прѣдседателя Уйлсонъ, повдигатъ нови и съвършено неприемливи възражения, както за Себенико и островитъ, тѣй и за единъ плебисцитъ, който трѣбвало да се произведе въ новата държава Фиуме. Кореспондентътъ подчертава сжщо тажното впечатление, което произвежда фактътъ, че съюзницитѣ гърпятъ стоемето на срѣбски войски въ Клагенфуртъ, кждѣто прѣдстоящиятъ плебисцитъ не би могълъ при такива условия да се произведе съ достатъчни гаранции за безпристрастие.

Съгласенскиятъ отговоръ до Германия.

Лионъ, 14 юни. (Радиотелеграма). В. „Танъ“ съобщава, че съвѣтътъ на четиримата разгледалъ въ петъкъ сутринята послѣднитѣ доклади на комисиитѣ относително отговора, който трѣбва да се даде на германскитѣ контра-прѣдложения. Въротно съвѣтътъ на четиримата ще бже принуденъ да разиска още върху извѣстни подробности въ свръзка съ редактирането на отговора. Обаче, постигнато е вече съгласие върху общия характеръ на отговора, както и по всички главни точки: по въпроситъ за Горна Силезия; за възмездията, за допускането на Герма-

ния въ обществото на народитѣ и за формата на окупацията на Рейнската областъ отъ съюзнитѣ войски. Общиятъ смисълъ на този документъ се схожда напълно съ тоя на писмото отправено на 10 май отъ г. Клемансо до графъ Брокдорфъ-Ранцау и чийто послѣденъ пасажъ гласи: „Прѣдставителитъ на съюзнитѣ и сдружени сили не могатъ да допуснатъ никакво разискване върху тѣхното право да запазятъ основнитѣ условия на мира, тѣй както тѣ сж установени. Тѣ не могатъ да взематъ подъ съображение, освѣнъ забѣлжитъ отъ практически характеръ, каквито германскитѣ пълномощници биха могли да имъ прѣдставятъ“. Отъ друга страна, знае се, че прѣдседателътъ Уйлсонъ бѣше взелъ най-голямо участие въ редактирането на тази нота, която пояснява всичкитѣ разисквания станали прѣзъ послѣднитѣ дни и чийто духъ ще бже несъмнено прокаранъ въ главния уводъ на изработвания понастоящемъ отговоръ.

Ревизия на договора.

Лионъ, 14 юни. Днесъ бже назначена една комисиия, която да пристѣпи къмъ ревизията на разнитѣ отдѣли, които образуватъ отговора на германскитѣ контра-прѣдложения. Вѣрва се, че изработването на отговора не ще се привърши прѣди идущия понеделникъ.

Границитъ на Унгария.

Лионъ, 14 юни. Съвѣтътъ на четиримата одобри прѣдложенията на съвѣта на петѣтъ министри на външнитѣ работи за опрѣдѣляне границитъ на Унгария съ Чехословацката република и Ромжния.

Становището на американския сенатъ.

Римъ, 11 юни. (Итал. Тел. Агенция). Съобщаватъ отъ Парижъ: Парижкото издание „Ню-Йоркъ Хералдъ“ съобщава, че американскитъ сенатъ въчерашното си засѣдание окончателно изразилъ своята мисль независимо отъ оная на прѣдседателя Уйлсонъ. Сенатътъ поканилъ прѣдставителството да прѣдстави пълния текстъ на договора съ Германия, което Уйлсонъ до сега отказваше да стори. Сжщо така, мимо прерогативитъ на прѣдседателя Уйлсонъ, той прѣвелъ протеста на населението отъ Фиуме противъ отказа на мирната конференция да одобри присъединението на града Фиуме къмъ Италия.

Италианцитъ за ревизията на договора.

Римъ, 12 юни. (Итал. Тел. Агенция). Италианскитъ печатъ, като разглежда поведението на Италия при въротно ревизия на договора съ Германия, се изказва благоприятно за една подобна ревизия и изтъква, че това се сподѣля отъ разнитѣ политически партии, както и отъ голѣма частъ на общественото мнѣние, особено по слѣднитѣ въпроси: границитъ на горна Силезия; сумата на обезщетенията; участъта на Саарската областъ и правото на Австрия да се самопроизнесе по присъединяването си къмъ Германия.

Сждбата на Турция.

Римъ, 12 юни. Споредъ съобщения отъ Парижъ, съвѣтътъ на четиримата рѣшилъ, шото турската империя да остане да сжществува въ Мала-Азия, като ѝ се отнеме, обаче, суверенитета

надъ Цариградъ, който, заедно съ Провинцитъ, щѣтъ да бже интернационализирани. Между това, въ Парижъ се очаква пристигането на турската делегация. Парижкитъ кореспондентъ на „Трибуна“ съобщава, че оставянето на Турция въ Мала-Азия не ще изключи административния мандатъ на една или двѣ велики сили.

Опровержение.

Римъ, 12 юни. Съобщението, че островъ Кипъръ билъ отстъпенъ отъ Англия на Гърция се опровергава изрично отъ Парижъ.

Окончателния текстъ на отговора.

Лионъ, 13 юни. (Гръцка радиотелеграма). Съвѣтътъ на четиримата пристѣпи въ четвъртъкъ къмъ окончателното изработване текста на отговора, който ще се даде на германскитѣ контра-прѣдложения. Редактирането на текста ще бже извършено днесъ.

Ромжно-Унгарската граница.

Лионъ, 13 юни. Съвѣтътъ на петимата продължи разискванията си по установяването на бждещитѣ граници на Унгария съ Чехо-Словацката република и Ромжния. Постигна се съгласие по границитъ между Унгария и Чехо-Словацката република, обаче, по отношение на границитъ на Унгария въ Ромжния г. Братияно поиска да му даде срокъ отъ нѣколко дни, за да замине за Букурещъ, кждѣто да се посѣтъва съ ромжиското правителство.

Съгласението и Колчакъ.

Лионъ, 13 юни. Върховниятъ съвѣтъ на съюзнитѣ сили отправилъ до адмиралъ Колчакъ една телеграма, въ която му се съобщава, че, понеже отговорътъ на адмиралъ Колчакъ се счита за задоволителенъ, съюзнитѣ сили сж разположени да му дадатъ общаната подкрѣпка; съюзницитѣ ще доставятъ на сибирското правителство мунции и храни.

В. „Пти Журналъ“ пише: Изпратената до адмиралъ Колчакъ телеграма не означава, въ официалния смисълъ на думата, признаване правителството на адмирала, чиято власт се простира само въ Сибиръ, обаче, тя означава морална гаранция и материална помощ.

Откриване италиянската камара.

Лионъ, 13 юни. В. „Матенъ“ съобщава, че, понеже Съвѣтътъ на четиримата нѣмало за сега да взима рѣшения, г. Орландо заминалъ вчера за Римъ. Италианската Камара на депутатитѣ е свикана за 19 юни. Очаква се, че въ парламента ще станатъ оживени разисквания по италиянскитѣ претенции и тѣзи разисквания ще бждатъ може би опасни за правителството. Г. Орландо ще даде въ едно тайно засѣдание свѣдѣния за хода на работитѣ въ мирната конференция. Г. Орландо ще се завърне въ Парижъ при подписването на миръ отъ Германия.

ДВѢ ИЛИ ТРИ МОБИЛИРАНИ ПОЛУМОБИЛИРАНИ ИЛИ ПРАЗДНИ

СТАИ

търси добро двучленно сѣмейство. Споразумѣние администрацията вѣстникъ: „Добруджа“ за Д-ръ И. К. : : :

НОВА КНИГА

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ И СЕ ПУСТНА ВЪ ПРОДАЖБА КНИГАТА

„Добруджа въ общия конфликтъ на интереси“

политико-икономически етюдъ.

отъ Д-ръ П. ВИЧЕВЪ □ □ □ Цѣна 6 лева.

Доставя се отъ редакционния комитетъ на Добруджанската организация.

Площадъ „Черна Джамия“, № 5 — София.

На книжари 20% отстъпка.

Дружествата да съобщатъ, по колко екземпляра ще имъ сж необходими за да имъ се изпратятъ.